

עם אהרון איסלה (הקצין)
ללכת עד הסוף בתת-מועד

עם מארילין מונרו בתל-אביב
בר-אדם, לא פלאקט

סלווה במיטבח ביתה
אין לי תיסכולים של אשה

מבלים המון ביחד. אבל כשנולד לנו הבן, אורחיינו השתנה. לוואי נמצא כיום בגן-ילדים של נזירות. גם בעלי וגם אני פחדנו מהמסורת והדת היהודית, הנכללים בגן רגיל. אנחנו לא דתיים ולא לאומניים, או למה לגרל ילד על ערכים לאומניים? גם היו לנו ספיקות איך יקבלו אותו כערבי, אני לא רוצה שירגיש מיעוט. אני רוצה שיהיה מעבר ליחס של זיהוי אדם כלאום, אלא אדם כאדם. אצל הנזירות יהיה שווה בין שווים, ובלי שטיפת מוח דתית. בני אינו נכנס לכנסיה של הגן, זה היה התנאי.

ובהקשר הלאומני, לדעתי כל המהומות סביב הסרט יכולות לפגוע בי. זה הגיע עד כדי פירסומים בעיתונות שתיאטרון אל-חכוואתי המזרח-ירושלמי איים עליי שלא להשתתף בסרט, זה שקר וכזב, ובאותה הזדמנות גם כינוי אותם, «כהניסטים». כאילו חייבים למצוא את האיוון בשני הצדדים, באותו הזמן, ואני אומרת שאין כהניסטים ערבים. יש קיצונים, אבל לא כהניסטים.

גם הסרט וגם ההצגה שאני משתתפת בהם מערערים מוסכמות, סטריאוטיפים, וריעות קדומות על שני העמים. אולי תיווצר האפשרות לברוק מחדש את החומות שבנתה כל חברה. אנחנו נמצאים בסירוף תמיד, לא נצא מזה עד שלא נתייחס זה אל זה כבני אדם.

לא ירדתי מהכוכבים, וזו לא פעם ראשית התחננו ועברנו לנצרת. לימרת שם מישחק בחוגים של בתי-ספר, ושיח קתי בהצגת קול הפעמונים עם מכרם ח'ורי. באותה תקופה התחלתי לעבוד כעוזרת-בימאי בתיאטרון חיפה, ואז גם עברנו לחיפה. קיבלתי הצעה מתיאטרון נווה-צדק ושיחקתי שם בהם.

נכנסתי להריון, שיחקתי עד החודש השביעי להריוני, וילדתי בן, כעבור שישה חודשים שיחקתי במיקרה גבול, ואז החלו הצילומים לגשר צר מאוד. בתום הצילומים פנו אליי מתיאטרון חיפה, והיום אני משחקת בהפליסטינית.

למולי, אני ערביה. רק בזכות היותי שחקנית ערביה קיבלתי תפקידים ראשיים. עכשיו אני יכולה לעשות תפקידים אחרים, אני עוברת על המיכסא, ומקווה לא להתקע עם צבע מסויים. תפקיד ערביה, אני אוהבת את תפקידי הנשים אצל סטרינברג ואיבסן. שקספיר נראה לי חלום, אבל מאוד הייתי רוצה להתמודד עם ליידי מקבת.

קיצונים: כן,

כהניסטים: לא

אם שברתי מוסכמות, למרתי לצפצף, מנסים להעמיס עליי אחריות ומחויבות של עולם הערביה בישראל: „את מיעוט. את חייבת לה

„אני לא מרגישה

חריגה. לא ירדתי

מהכוכבים, וזו לא

הפעם הראשונה

שפגשתי יהודים!

ציג את הבעיות הפוליטיות. במיקצוע זה לא מעניין אותי. אני רוצה לשחק. וגם כאם, כאשת-איש, כעקרת-בית — קורם הקריירה, כשאני עסוקה בתיאטרון, אני לא חושבת על שום דבר אחר. אבל בדרך חזרה הראש שלי כבר מתפקד כעקרת-בית וכאם.

חיישחקן הם היום אכזריים, גם לילד וגם לבעל. בעלי מרגיש שאין לי זמן בשבילו. יש לי יסורי-מצפון, אבל הקריירה יותר חשובה. פעם היינו

באסיפות, נשאתי נאומים בוועידות של המפלגה — על נושאים של האשה הערבית. לפי המובנים שלי אני פמיניסטית. אני מתייחסת לאשה כמו לגבר ולהיפך, ואין לי תיסכולים של אשה.

המיקצוענית

הראשונה

העניין של המישחק התחיל בחוג לדראמה בתיכון. באותה תקופה השתתפתי בתיאטרון-חובבים ערבי, העולה. במסגרת הזאת העלינו סאטירות פוליטיות, והופענו בכפרים ערביים ובערים ערביות. נצרת, עכו וחיפה. ידעתי שאני רוצה להיות שחקנית. מכרס ח'ורי, השחקן, המליץ על בית-צבני למרות ההצעה המפתה של המפלגה הקומוניסטית, לנסוע לגרמניה המיוזרחית ללמוד תיאטרון חינוך. הערפתי ללמוד בארץ. אני רוצה לחיות בארץ ולעבוד בארץ. כי אני לא מרגישה חריגה אף פעם.

סלווה בת 6 בחיפה
תשעה דורות

סלווה בת 19 בדהב
אהבתי לקרוא ולכתוב

שונה שאני פוגשת יהודים. התלמידים באמת שאלו איך זה שערביה באה ללמוד מישחק, גיליתי כמה הם מנותקים מהמציאות. מנותקים משני העמים שחיים יחד.

בעצם, אני חושבת שהייתי הערבית הראשונה שלמדה לימודי-תיאטרון בארץ באופן מיקצועי.

ואם מדברים על מישחק, אני לא יכולה שלא לדבר ולהזכור במורה שלי, פאני לויוביץ. אצלה גיליתי את העולם הזה. לא פגשתי במורה טובה ממנה, ולה אני מודה על הכלים שהעניקה לי. בכל פעם שאני עוברת על תפקיד, מצלצלים מישפטיה באוזני, ורמותה עומדת מול עיניי.

אחרי-כך התחננתי. הכרתי את עימד בתקופת לימודיי, במחנה-עבודה התנדבותי בנצרת. אני התנדבתי לעבודות ניקיון ובניין ועימד התנדב לעבודות-אינסטלציה. כעבור שנתיים

סלווה עם לוואי בביתה
למה לגדל ילד על ערכים לאומניים?